

Слави се облегна на гегата си, кръстоса крака, нагласи кавала на баща си и засвири. Надъ ливадата трепна и се понесе като лека среброкрила птичка пѣсенъта му. Свири той, а презъ високата трева пълзи къмъ него кумчо Вълчо.

И като доближи, изправи се задъ него и зашепна:

— Овчарко, овчарко.

Слави се обърна, изтрѣпна и изтърва кавала.

— Не бой се! Азъ дойдохъ да ти отворя очитѣ. Баща ти, Богъ да го прости, не ми вѣрваше и затова доста овце му се губѣха. Но ти ще ме повѣрвашъ, зная. Я, само иди и надникни въ дерето, какво правятъ кучетата! Одушили най-хубавата ти овца и ядатъ ли, ядатъ. А все азъ лошъ!

И пакъ се мушна въ гжсталака. Слави стисна гегата и хукна къмъ дерето. И какво да види: най-хубавата овца изтърбушена и кучетата ядатъ отъ нея. Че като се развихри, като заудря, где което свари. Кучетата подвиха виновно опашки и димъ да ги нѣма. Пропжди ги Слави далече отъ стадото и очитѣ му не искаха да ги видятъ.



Кумчо Вълчо това и чакаше. Доиде пакъ при Слави и му записука като котенце:

— Браво овчарко! Добре, много добре направи, че отърва стадото си отъ тия разбойници! Всичкитѣ ти овце ей-тъй щѣха да изядатъ, като нищо.

— Благодаря ти, много ти благодаря, кумчо Вълчо, че ми отвори очитѣ! Баща ми много криво те подозиралъ и мразилъ. Вълцитѣ били при стадото, а

той ги търсилъ въ гората.

— Така, ами, — ухили се Вълчо. — Азъ зная, че ти вече на мене ще дадешъ да пазя стадото.

— Разбира се, Вълчо. Само че самъ можешъ ли ги опази?

— О-о, не бой се, овчарко, — завъртѣ галено опашка той. — Азъ имамъ трима братя и много роднини. Щомъ ги повикамъ да помагатъ, всички ще дойдатъ!

— Добре, нека да дойдатъ за сега само братята ти.

И тѣ наточиха зъби и се примъкнаха ухилени. И още отъ първия день станаха пазачи на голѣмото чичово Пенчово стадо. До вечеръта новината се разнесе изъ селото. Събраха се най-умнитѣ, най-личнитѣ селяни и се запжиха у Славови.

— Слушай, Славе, какво си направилъ? Изгонилъ си вѣрнитѣ